

Στήθετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ὡς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(5) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 16 Νοεμβρίου 1953 (Π.Ο.Η.) "Ετος Ζ'. "Αριθ. —168—Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1000	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ "Αγγελος "Αντωνόπουλος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : "Εξάμηνος δραχ. 15.000—"Ετησίᾳ δραχ. 30.000 "Εξωτερικοῦ: "Εξάμ. δολ. 2.——"Ετησίᾳ δολ. 4
Γραφεῖα : "Οδὸς Χαλκοκονδύλη 7—"Αθήναι Τηλέφ. 33.839	

ΑΝΩ ΣΧΩΜΕΝ ΤΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ (Μέρος Δεύτερον)

Α) ὁ "Αγών

"Υπεδείξαμεν εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον, ὅτι ἀπὸ τὴν κοινωνικὴν ζωὴν τῆς "Ελλάδος ἀπουσιάζει ἡ "Εκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἢ «Μία "Αγία Καθολικὴ καὶ "Αποστολικὴ "Εκκλησία». Ὁ δὲ περίεργος καὶ κρατικὸς ὁργανισμὸς, ὁ ἐπωνομαζόμενος «Αὐτοκέφαλος "Ελληνικὴ "Εκκλησία», ὅχι μόνον δὲν πραγματοποιεῖ τὰς αἰώνιους χριστιανικὰς ἀρχάς, ὅχι μόνον δὲν προάγει εἰς ἠθικὰ ἐπίπεδα τὴν ἀτομικὴν καὶ κοινωνικὴν ζωὴν τῶν "Ελλήνων, ἀλλ' ὡς ὑπηρετοῦσα διαφόρους ἄλλας σκοπιμότητας ἐπιφέρει τὸν θρησκευτικὸν μαρασμόν. "Επομένως καλούμεθα νὰ συστήσωμεν τὴν ὑπὸ τοῦ Σωτήρος "Ιδρυθεῖσαν "Αγίαν "Εκκλησίαν. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀποστολὴ μας, αὕτὴ ἡ κλῆσις μας. Τὸ αἶτημά μας: «"Ελευθέρᾳ καὶ ζώσᾳ "Εκκλησίᾳ».

"Αλλὰ ἡ πραγματοποιήσις τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ προϋποθέτει α) ἀγῶνα καὶ β) ἀγωνιστάς. "Αγὼν σημαίνει ἐπανάστασις, ἔμμενος προσπάθεια, δρᾶσις σκληρά, ἀλλ' ὅμως συστηματικὴ καὶ προγραμματισμένη. "Οταν ὁ ἀγὼν γίνεται χωρὶς πρόγραμμα καὶ χωρὶς κατευθύνσεις τότε μεταβάλλεται εἰς «Σαματᾶν». "Εδώσαμεν ἐξετάσεις εἰς τὸν ἐνθουσιασμόν, εἰς τὸ μαχητικὸν φρόνημα καὶ ἐλάβαμεν ἄριστα! Δὲν ἔχομεν ὅμως κλιμάκωσιν σκοπῶν καὶ κατευθύνσεων. Διατὶ νὰ τὸ ἀποκρύψωμεν, ἐφ' ὅσον αὐτὸ ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τοῦ παρελθόντος καὶ ἐκ παρόντος; Κατὰ τὸ παρελθόν, ἐφ' ὅσον οἱ Ναοὶ μας ἦσαν ἀνοικτοί, οἱ κληρικοὶ μας ἐλευθεροί, ἀπελαμβάνομεν πλουσίας θρησκευτικῆς τροφῆς, καὶ αὐτὸ ἦτο τὸ ἅπαν δι' ἡμᾶς! "Οσοὶ δὲν ἐκκλησιάζοντο εἰς τοὺς Ναοὺς μας, ἀλλὰ προσήρχοντο εἰς Ναοὺς, λειτουργοῦντας κατὰ τὸ νέον ἡμερολόγιον ἦσαν οἱ παραβάται. Καὶ βεβαίως πρωτίστως οἱ κληρικοὶ μας καὶ ἡ "Ιερὰ Σύνοδος

τῆς «Κρατούσης "Εκκλησίας». Ποτὲ ὅμως δὲν ἐσκέφθημεν νὰ ἴδωμεν κατὰ πρόσωπον τὴν ἀθλιότητα τῆς «Αὐτοκεφάλου "Ελληνικῆς "Εκκλησίας», τῆς ὁποίας ἡ σοβαρότερα ἐκδήλωσις μόνον ἦτο ἡ αὐθαίρετος ἡμερολογιακὴ μεταρρυθμίσις. Τὸ πρῖσμα τοῦ ἐλέγχου μας ὑπῆρξε ἡ ἡμερολογιακὴ ἀκρίβεια! Δι' αὐτὸ εἴμεθα διατεθειμένοι (καὶ τὸ ἐκάμαμεν πλειστάκις) νὰ δεχθῶμεν τὸν οἰονδήποτε κληρικόν, ἐπὶ μόνῃ τῇ ἡμερολογιακῇ του προσαρμογῇ καὶ νὰ συγχωρήσωμεν καὶ τὸν ἴδιον τὸν "Αρχιεπίσκοπον—Διώκτην μας κ. Σπυρίδωνα, ἐὰν ἐγίνετο ὁμόφρων! Καὶ αὐτὰ μὲν κατὰ τὸ παρελθόν εἰς τὸ παρὸν πάλιν τοῦ φρικτοῦ διωγμοῦ, δραματιζόμεθα ὡς μόνην λύσιν τὸ ἀνοιγμα τῶν "Εκκλησιῶν. Δι' αὐτὸ ἄλλωστε εἰς ὅσας ἐπαρχίας λειτουργοῦν ἐλευθέρως αἱ "Εκκλησίαι, τὸ μαχητικὸν φρόνημα μετριάζεται! ὅπου αἱ ἀρχαὶ ἀνέχονται τὸ ἀνοιγμα τῶν "Εκκλησιῶν ἐκεῖ οἱ «φίλοι» μας οἱ βουλευταί, μᾶς πουλοῦν ἐκδουλεύσιν. "Ολα δὲ αὐτὰ ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν παράτασιν τῆς ἐκκρεμότητος.

"Η «Αὐτοκέφαλος "Ελληνικὴ "Εκκλησία» εἶναι ἡ ἐνοάρκωσις τῆς τραγικωτέρας ἀθλιότητος, ἡ ὁποία πρέπει νὰ ἐκλείψῃ. Αὐτὸς πρέπει νὰ εἶναι ὁ ἀπώτερος καὶ τελικὸς σκοπὸς μας. Καὶ αὐτὸ θὰ γίνῃ τότε μόνον, ὅταν τὸ Κράτος διαχωρισθῇ ἀπὸ τὴν "Εκκλησίαν! Τὸ κῶρος ἡ «"Εκκλησία» τὸ ἀντλεῖ ἀπὸ τὴν Κρατικὴν ἐξιφολόγησιν! "Η κρατικὴ δὲ ἐξιφολόγησις, εἶναι ἐκεῖνη ἡ ὁποία ἐπισκιαζεῖ δλων τῶν εἰδῶν καὶ ποιότητων τὰς παρανομίας, ἐπὶ μεγίστῳ σκανδαλισμῷ τῶν πιστῶν! "Οταν διαχωρισθῇ ἡ "Εκκλησία ἀπὸ τὸ Κράτος, τότε ἀσφαλῶς καὶ ἡ "Ελευθερία μας θὰ καταστῇ πραγματικότης, ἀλλὰ καὶ πρὸ παντὸς θὰ δυνηθῶμεν νὰ ὁμιλήσωμεν ἐπὶ ἴσοις ὁροις, μετὰ τὴν «Αὐτοκέφαλον "Ελληνικὴν

Ἐκκλησίαν», ὥστε νὰ προωθηθοῦν τὰ ζητήματα πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς συγκλήσεως Μιάς Πανορθόδοξου Συνόδου. Ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι ἡμίμετρα, τὰ ὁποῖα φθείρουν τοὺς μαχητάς. Ἐφ' ὅσον ὅμως ἄνωθεν τῆς ὁδοῦ Ἀγίας Φιλοθέης αἰωρεῖται ἡ Κρατικὴ Ξιφολόγη, ποτὲ οἱ κρατοῦντες τὴν ξιφολόγην αὐτὴν (οἱ πολιτικοὶ) δὲν θὰ θελήσουν νὰ μᾶς βοηθήσουν. Καὶ τοῦτο διότι δύο χεῖρια διαθέτουν: μὲ τὸ ἓνα κρατοῦν τὴν ξιφολόγην καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὴν πινακίδα τοῦ ἀξιωματίου τῶν!

Ὡστε λοιπὸν ὁ Ἀγὼν μας πρέπει νὰ διεξάγεται ἐπὶ τῇ βάσει προγράμματος καὶ συστήματος. Σκοπὸς δὲ καὶ Κεφάλαιον πρέπει νὰ εἶναι: ὁ Διαχωρισμὸς Κράτους καὶ Ἐκκλησίας. Αὐτὸ βεβαίως δὲν σημαίνει, ὅτι θὰ ἐγκαταλείψωμεν καὶ τοὺς ἄλλους τομεῖς τοῦ Ἀγῶνος. Ἡ κλιμάκωσις τῶν σκοπῶν εἶναι ἡ βᾶσις τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἀγῶνος μας.

Ἐνας τοιοῦτος ἀγὼν διεξάγεται μὲ ζηλωτὰς ἀγωνιστάς: δὲν ἐξαρτᾶται ὅμως ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ ἀπὸ παράγοντας ἀνθρωπίνους καὶ ἀπὸ μέτρα ἀνθρωπίνης προνοίας. Διὰ τὸν ἀγῶνα αὐτόν, τὸ μόνον πρόβλημα εἶναι ὁ ἀγὼν. Ὁ φορεὺς δὲ τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ εἶναι κυρίως ὁ λαός.

Ἐλπίζομεν, ὅτι θὰ συμφωνήσωσιν ὅλοι ἐπὶ τῆς βάσεως αὐτῆς καὶ θὰ διευρύνουν οὕτω τὸν κύκλον τῶν ἀγωνιστικῶν τῶν διαφερόντων καὶ συνθημάτων.

Εἰς τὸ ἐπόμενονον ἢ συνέχεια

Ἡ ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΙΑ ΤΩΝ ΓΡΑΦΩΝ

Ἡ διδασκαλία τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας

Ὁ Χριστιανισμὸς ὡς ἀποκεκαλυμμένη θερησκεία στηρίζεται ἐπὶ τῶν Ἀγίων Γραφῶν τῆς Π. καὶ Κ. Διαθήκης, ἐντὸς τῶν ὁποίων διαγράφεται τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου, τελεσθὲν δι' ἄλλεπαλλήλων ἱστορικῶν συμβάντων ἀπὸ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου μέχρι τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ.

Φυσικὸν εἶναι οἱ δύο στυλοὶ οἱ στηρίζοντες τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο ἡ Π. καὶ ἡ Κ. Διαθήκη, ν' ἀποτελοῦν τὸ ταμεῖον τῶν συμβάντων τῆς θείας ἀποκαλύψεως καὶ τὴν ἀπευθυνθεῖσαν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους φωνὴν τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία ὀνομάζει τὰς Ἀγίας ταύτας Γραφὰς θεοπνεύστους καὶ ἐννοεῖ ὅτι οὐδὲ ἰῶτα ἐν ἡ μίᾳ κεφαίᾳ δύναται νὰ ἀφαιρεθῇ χωρὶς νὰ ζημιωθῇ ἡ ἀκεραιότης τοῦ ἐμπεριεχομένου ἐν αὐταῖς λόγου τοῦ Θεοῦ.

Ὅταν ὅμως λέγομεν θεοπνευστίαν τῶν Γραφῶν τί ἐννοῶμεν;

Μήπως τὴν κατὰ λέξιν ὑπαγόρευσιν τῶν Γραφῶν ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τοὺς ἱεροὺς συγγραφεῖς, ἄνευ περιθωρίου αὐτενεργείας; Ἀλλὰ τότε ἀποκαλοῦμεν τοὺς ἱεροὺς συγγραφεῖς ἀπλᾶ ὄργανα τοῦ πνεύματος ἄνευ προσωπικότητος καὶ πρωτοβουλίας διαδραματίσαντα τὸν ρόλον τοῦ καταγραφέως, ρόλον τὸν ὁποῖον καθεὶς γνωρίζων γραφὴν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκτελέσῃ.

Ἡ θεωρία αὕτη ὀνομασθεῖσα Μηχανικὴ εὗρεν ἀπήχυσιν παρὰ τοῖς προτεστάνταις καὶ δὲν δύναται νὰ γίνῃ δεκτὴ ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἐξ ἴσου κρίνεται ὡς ἀπορριπτέα ἡ ἑτέρα ἀντίληψις περὶ θεοπνευστίας τῶν Ἀγίων Γραφῶν, ἡ ἐκκληθεῖσα φυσικὴ θεωρία καὶ ἡ ὁποία ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ Κ. Διαθήκη ὀφείλει τὴν ἰσχύειν τῆς εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ αὐτὸ, λέγουσιν, ἡ Ἐκκλησία δύναται νὰ πράξῃ καὶ δι' ἄλλα βιβλία ἀνακηρύττουσα ταῦτα ἱερὰ καὶ ἀπαραβίαστα. Τὸ ἐξεχωριστὸν σημεῖον πιστεύουν, ὅπερ ποιεῖ τὴν Κ. Διαθήκην ἱερὸν βιβλίον εἶναι ἡ προσωπικὴ ἀναστροφή τῶν ἱερῶν συγγραφέων μετὰ τοῦ προσώπου τοῦ Ἰησοῦ, ἡ ἀκτινοβολία τοῦ ὁποίου ἐμπνέει αὐτοὺς εἰς τὴν συγγραφὴν ἀξιοκρίτων καὶ σεβαστῶν βιβλίων. Ἡ θεωρία αὕτη ὀρθολογιστικῇ κατὰ πάντα ἀρνεῖται τὴν ἐπιστασίαν τοῦ Ἁγίου πνεύματος καὶ εἶναι ξένη πρὸς τὸν ὑπερβατικὸν χαρακτῆρα τῆς χριστιανικῆς ἀποκαλύψεως.

Ἐτέρα ἀντίληψις διὰ τὸν χαρακτῆρα τῆς θεοπνευστίας τῶν Γραφῶν εἶναι ἐκείνη, ἥτις δέχεται ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς ἐδημιούργησε νέαν πνευματικὴν σφαῖραν ἐντὸς τῆς ὁποίας ἅπαντες δέχονται τὸ φῶς τῆς ἀποκαλύψεως πνέες ὅμως ἐξ αὐτῶν βλέπουν καθαρότερον.

Οἱ τελευταῖοι εἶναι καὶ οἱ συγγραφεῖς τῶν ἱερῶν βιβλίων.

Ἡ θεωρία αὕτη ὀνομασθεῖσα Ἠθικὴ, δέχεται μὲν τὴν πνευματικὴν ἔλλαμψιν τὴν κατέχουσιν τὸν νοῦν τοῦ ἱεροῦ συγγραφέως ἀποκλείει ὅμως τὸν ἰδιαίτερον ρόλον τὸν ὁποῖον διεδραμάτισαν οἱ Ἀπόστολοι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ συνεπῶς δὲν κατοχυρώνει καὶ τὰ πνευματικὰ δημιουργήματα αὐτῶν ἀπὸ τὰς ὀρθολογιστικὰς καὶ ὀλιστικὰς κακοηθείας.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπορρίπτουσα ἀπᾶς τὰς ἀνωτέρω ἀκρότητας καὶ ἀκολουθοῦσα τὴν μέσσην καὶ βασιλικὴν ὁδὸν δέχεται, ὅτι θεοπνευστία εἶναι ἡ ἔκτακτος καὶ ὑπερβατικὴ ἐπενέργεια τοῦ Ἁγίου πνεύματος εἰς τοὺς ἱεροὺς συγγραφεῖς ἡ ἐπενέργεια ἐκείνη, ἥτις φωτίζει ἐξυψώνει καὶ καθοδηγεῖ αὐτοὺς εἰς τὴν συγγραφὴν τῶν ἱερῶν βιβλίων.

Ἡ θεοπνευστία δὲν εἶναι μόνον φωτισμὸς πρὸς τὸ καλόν, χάρισμα τὸ ὁποῖον δέχονται πάντες οἱ ἄνθρωποι μετὰ τὴν σωτηριολογικὴν Σταύρωσιν τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ ἔκτακτος καὶ εἰδικὴ ἐπέμβασις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπὶ τῇ σκοπῇ τῆς συντελέσεως ἐκτάκτου ἔργου. Διὰ τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἡ προσωπικότης τοῦ ἱεροῦ συγγραφέως οὐδόλως μειοῦται ἢ μηδενίζεται ἀλλ' ἀντιθέτως φωτίζεται σφαιρικῶς, ἐνισχύεται καὶ εἰσδύει εἰς τὸ πνεῦμα καὶ τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἐργηγορία τοῦ ἱεροῦ συγγραφέως κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς θείας ἐμπνεύσεως ἡ πρωτοβουλία καὶ ἡ αὐτενεργεία εἶναι ἀπόλυτος.

Οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει ἡ ἐμπνευσις αὕτη πρὸς τὴν ἔκτασιν, τὰ παραληρήματα, τὰ παραισθήσεις καὶ τὰς ἄλλας ἐξωλογικὰς καταστάσεις.

Δι' αὐτὸ καὶ ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γραφῇ ἡ θεοπνευστία σφραγίζει ἅπαντα τὰ γραφόμενα ὑπὸ τῶν ἱερῶν ἀνδρῶν χωρὶς νὰ ἔχωμεν δικαίωμα νὰ ἀρνηθῶμεν τὴν θεοπνευστίαν καὶ εἰς ἐν ἰῶτα. Ὁ Γρηγόριος δ

ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

— «Ἡ Φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας» εἰς ἄρθρον τῆς τοῦ 411 φύλλου ἐπιγραφόμενον «ἐπὶ μίαν πενταετίαν» ἐκφράζει τὴν ἀπογοήτευσιν καὶ θλίψιν κάθε χριστιανοῦ διὰ τὸ κατάντημα τοῦ Πατριαρχοῦ.

— Εἰς τὸ αὐτὸ φύλλον δημοσιεύεται σχόλιον τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει κατὰ τὸν καλύτερον τρόπον τὴν ὑποκρισάν τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας εἰς ὅσα λέγει γύρω ἀπὸ τὴν διάθεσιν καὶ καλοπιστίαν τῆς νῦν λύσῃ τὸ Παλαιοημερολογητικόν.

Οὕτω ὁ σχολιαστὴς ἐκφράζει τὴν δυσφορίαν τοῦ διότι ἐνῷ ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία θὰ ἔκρεπε κατὰ τὰς ὑποσχέσεις τῆς νὰ τοποθετήσῃ εἰς ὁργανικὰ θέσεις τοὺς προσερχομένους εἰς αὐτὴν Παλ)ίας κληρικούς ἀφίνει τοὺς τελευταίους νὰ «ψωμοζητοῦν» καθὼς ὁ ἴδιος λέγει. Χρειάζεται λοιπὸν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ νὰ ὑπενθυμίσωμεν διὰ τοὺς τελευταίους, ὅτι τὴν προδοσίαν πάντες ἠγάπησαν τὸν προδοτὴν οὐδαίς, διὰ δὲ τοὺς ἄλλους δὲ ἐκεῖνο ποῦ εἶπεν ὁ Θεοβάντης «οἱ φαῦλοι εἶναι πάντοτε ἀχάριστοι».

— Εἰς ἄλλον σχόλιον τοῦ αὐτοῦ φύλλου στιγματίζεται ἡ ἀποτελεμάτως τῆς δικαστικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας, διὰ τῆς διαιωνίσεως πολλῶν ἀνοικτῶν ὑποθέσεων διὰ τὰς ὁποίας ὁ λαὸς ζητεῖ ἐπὶ τέλους νὰ ξεκαθαρισθῇ.

— Ὁ προκαθήμενος τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας πληροφορεῖ τὴν ὑπ' αὐτὸν Ἱ. Σύνοδον ὅτι ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας δέχεται Παλ)ίας κληρικούς τοὺς ὁποίους τοποθετεῖ εἰς ἐνορίας, τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας.

Φαίνεται ὅτι ὁ Πατριάρχης εἶναι ἀπληροφόρητος, πρῶτον διὰ τὸν ἐλάχιστον ἀριθμὸν τῶν ἐπίσκοπων ἀποστατῶν, καὶ δεύτερον δὲν ἀντελήφθη φαίνεται τὴν σαδιστικὴν διάθεσιν τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας θὰ θέτῃ πάντοτε ἐκτὸς νόμου τὰ θύματα τῆς.

— Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ νέα Ἐκκλησία διὰ νὰ τρομοκρατήσῃ τοὺς πιστοὺς κληρικούς μας ἀνεκοίνωσε, ὅτι μόνον τοὺς χειροτονηθέντας ὑπὸ τῶν ἐπισκόπων Σταυρουπόλεως καὶ Καρυοπόλεως δέχεται καὶ ἀναγνωρίζει Συγκληρικὴ ὄντως ἡ Οἰκονομία τῶν καινοτόμων!

Μόνον ὅταν πρόκειται νὰ συζητήσουν μὲ τοὺς Ἀγγλικανούς ἐν στρογγυλῇ τραπέζῃ τὴν ἑνωσὶν τῶν δὲν εἶναι τόσο ἀπαιτητικοί.

— Ὁ ἀντιπρόσωπος τῶν Πατριαρχικῶν ἰδεῶν ἐνταῦθα πνευματιστὴς ἱατρὸς κ. Τσινούκας ἐννοεῖ νὰ διαφημίσῃ τὸ ἐμπόρευσμα τοῦ τῇ συνοδείᾳ τοῦ

Νύσσης λέγει, ὅτι ἡ Γραφή οὐκ «ἀργολογεῖ» καὶ ὅτι «εἶναι βλασφημία δεινὴ ἀργὸν εἶμα ἐν τῇ Γραφῇ λέγειν». Ἡ διάκρισις τῆς Ἁγίας Γραφῆς εἰς χωρία θεοπνευστα καὶ εἰς μὴ, (προτεσταντικὴ ἀνίληψις) ἀγεί κατ' εὐθείαν εἰς τὴν ἀρνήσιν τῆς ἱερότητος καὶ θεοπνευστίας ὁλοκλήρου τῆς Γραφῆς.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία παραμείνασα πιστὴ εἰς τὴν ἀντίληψιν περὶ θεοπνευστίας τῆς Ἁγίας Γραφῆς τὴν θεσπισθεῖσαν ὑπὸ τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, δέχεται ταύτην ὡς ἀνωτέρω ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ἐξετέθη.

πατριαρχικοῦ πττακίου. Εἰς τὰ ψιλὰ τῶν ἐφημερίδων διαβάζουμε, ὅτι ἐνῷ κάποιος ἱεροκλήρῳ κατεφέρετο κατὰ τοῦ πνευματισμοῦ καὶ τῆς πατριαρχικῆς ἐπιπολαιότητος (!) ὁ τυχαῖος παρευρεθεὶς συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου ἐβροντοφώνησε μέσα εἰς τὴν ἔκκλησίαν· «ὅσα καὶ ἂν λέτε σεῖς καὶ οἱ ἄλλοι ἱεροκλήρυκες ἀρκετὸν δι' ἐμὲ καὶ διὰ τὸν πνευματισμὸν αἱ ἀνεπιφύλακτοι εὐλογίαι τοῦ Οἴκ. Πατριαρχοῦ.»

Οὐαὶ δι' οὗ τὸ σκάνδαλον ἔρχεται.

— Εἰς τὸ 35ον φύλλον τῆς ἐβδομαδιαίας ἐφημερίδος τῆς Κων)λεως «Χρόνος» δημοσιεύεται κύριον ἄρθρον ἐπὶ τῇ 5ῃ ἐπετείῳ τῆς Πατριαρχικῆς ἐκλογῆς μὲ τίτλον: Π ο ὕ β α ἰ ν ο μ ε ν; Τὸν ἀπολογισμὸν τοῦ πατριαρχικοῦ ἔργου εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα ὀνομάζει θλιβερόν· ἀπαριθμεῖ τὰ τρομακτικὰ καταλοισθήματα τῆς τακτικῆς του καὶ καταλήγει ὡς ἐξῆς: «Τὸ ὁρθόδοξον πλήρωμα παριστάμενον σήμερον μάρτυς τῆς ἀπαθλιώσεως τῆς Ἐκκλησίας, τῆς καταρρώσεως τῶν ἱερῶν κανόνων, τῆς περιφρονήσεως τῆς αἰωνοβίου τάξεως τῆς Ἱ. Κιβωτοῦ, κατόδυνον τὴν ψυχὴν διερωτᾶται ἕως πότε τὸ πρῶτοφανές τοῦτο ὀλισθήμα, καὶ ἀπὸ τὰ χεῖλη του διαφεύγει τὸ ἀγωνιώδες ἐρώτημα: Ποῦ βαίνομεν;»

— Εἰς τὸ αὐτὸ φύλλον ἀναδημοσιεύεται τὸ πρῶτον μέρος τοῦ ἁρθροῦ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Καντιώτου εἰς τὴν Σπίθαν «Σημεῖα τῶν καιρῶν», περὶ τοῦ πατριαρχικοῦ ἔργου. Ἡ ἐφημερίς εἰς σημεῖωμα προτασσόμενον τοῦ ἁρθροῦ τούτου παρατηρεῖ ὅτι δὲν εἶναι μόνον «ὁ Χρόνος» ποῦ ἐξεγείρεται ἐναντίον τοῦ ἀφηνιάσαντος Πατριαρχοῦ, ἀλλὰ ἅπας σχεδὸν ὁ ὁρθοφρονῶν τύπος τῆς Ἑλληνικῆς γῆς.

Μετὰ τὴν «Καθημερινήν» γράφει, ἡ «Ἀνάπλασις» μετὰ τὴν «Φωνὴν» τῆς Ἐκκλησίας ἡ «Φωνὴ» τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τώρα ἡ «Χρ)στιανικὴ Σπίθα» σχολιάζει, καυτηριάζει καὶ κατακραυγώνει τὰ ὀλισθήματα τοῦ θρυλικοῦ Πατριαρχοῦ ὧν οὐκ ἔστι ἀριθμὸς καὶ ἅπανα ἤρχισαν νὰ ὑποσκάπτουν καὶ νὰ κλονίζουσιν αὐτὸν τοῦτον τὸν θρόνον Του.

— Πληροφοροῦμεθα ὅτι μετὰ τῶν σκανδάλων τοῦ αὐτοῦ προσώπου ἀριθμεῖται καὶ ἐπιστολὴ προγενεστέρως σταλεῖσα πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ φιλομασωνικοῦ περιοδικοῦ «Ραδάμανθυς» δημοσιευθεῖσα μάλιστα καὶ εἰς τὸ φύλλον 637 τῆς 1-6-83 ἐν τῇ ὁποίᾳ συγχαίρει τοῦτον ἐπὶ τῇ «ἐνθέῳ» ζήλῳ συνεχιζομένῃ δημοσιογραφικῇ δράσει, ἥτις συμβάλλει ἱκανῶς εἰς τὴν μείζονα καρποφορίαν τοῦ εὐαγγελικοῦ λόγου, ἐν ταῖς καρδίαις τῶν πιστῶν» δηλαδὴ τῶν Μυσσῶν.

— Εἰς τὸ φύλλον 149 τοῦ περιοδικοῦ «Χρ)στιανικὴ Σπίθα» δημοσιεύεται ἄρθρον μὲ τὸν τίτλον «Τὸ δάκρυ τοῦ λαοῦ», τὸ ὁποῖον ἀσχολεῖται μὲ τὴν δίκην τῶν 11 χριστιανῶν οἵτινες ἀπεδοκίμασαν τὰ καλλιστεῖα.

Ὁ συντάκτης τοῦ ἁρθροῦ μὲ μαχητικότητα καὶ πίστιν ἀγωνίζεται κατὰ τοῦ κύματος τῆς διαφθορᾶς ποῦ τείνει νὰ μᾶς καλύψῃ καὶ προτείνει ὡς μέσον ἀνασταλτικόν, τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν ἰσχυρὰν ἀντιδράσιν. Τὸ κέρδος ἀπὸ αὐτὴν τὴν δίκην ἦτο θετικόν. Καὶ οἱ 11 δικασθέντες χριστιανοὶ ἠθωώθησαν.

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΟΙΣ ΤΟΥ ΣΕΠΤΟΥ ΗΜΩΝ ΗΓΕΤΟΥ

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΦΛΩΡΙΝΗΣ

“ΤΟΙΟΥΤΟΣ ΗΜΙΝ ΕΠΡΕΠΕ ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ.

Ἐτελέσθη καὶ ἐφέτος ἡ ἐορτὴ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου εἰς ἓνα περιβάλλον μελαγχολικῆς οἰγῆς, ἐξ αἰτίας τῆς παρατάσεως τοῦ βαρβάρου καθ’ ἡμῶν διωγμοῦ. Δὲν ἤχησαν μεγαλοπρεπῶς οἱ κώδωνες τῶν Ἐκκλησιῶν μας, ἐπεὶ ἐφιμώθησαν ὑπὸ τοῦ πείσματος τῶν ἱεροσκήμων τυραννίσκων τῆς ἐποχῆς μας. Δὲν εἶδομεν λειτουργοῦντα, ὡς ἄλλοτε, τὸν γηραιὸν ἡμῶν Ἡγέτην προκαλοῦντα διὰ τῆς κατανυκτικῆς λειτουργίας του καὶ τοῦ ζωηροῦ κηρύγματος του εὐχὴ συγκινήσεως καὶ κύματα ἐνθουσιασμοῦ.

Ἐν ἐρημίαις πλανάμενοι καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὁπαῖς τῆς γῆς, φέρομεν πάντοτε τὴν λύπην μας διὰ τὴν κατάλιπσιν τῆς ἐποχῆς μας. Ἄλλ’ ὅμως ἡ ζοφερότης τοῦ πόνου μας καταυγάζεται ἀπὸ τὴν παρουσίαν μεταξὺ ἡμῶν ἐνὸς τιτανίου ἀναστήματος, ὃπερ ὡς βράχος ἀδιάσειστος παρμένει ἀκλόνητον εἰς τὸ πείσμα τῆς θυέλλης καὶ τῶν ἀνέμων. Καυχώμεθα διότι ἡγεῖται τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ κατὰ τὴν παροῦσαντιγμὴν ὁ σεβαστότατος καὶ συμπαθὴς Ἱεράρχης πρὸ Φλωρίνης Χρυσόστομος. Ἀνερχόμενοι τὴν κλίμακα τῆς ἡσύχου παρὰ τὴν Κυψέλην οἰκίας του, διὰ νὰ υποβάλωμεν τὰ σέβη ἡμῶν ἐπὶ τοῖς ὀνομαστηρίοις Αὐτοῦ, μᾶς δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ γνωρίσωμεν κάπως βαθύτερα τὸν ἄνδρα καὶ νὰ ἐξαγάγωμεν πολύτιμα συμπεράσματα.

* *

Χρυσόστομος Φλωρίνης! Μὴ ἀσκητικὴ μορφὴ ποὺ τιμᾷ τὴν Ἑλλάδα καὶ Ἐκκλησίαν. Πολυμαθέστατος ὅσον οὐδεὶς, ἐνσαρκώνει τὴν ἀγνότητα καὶ ἠθικὴν καθαρότητα, ὥστε νὰ εἶναι διὰ τὸ ἔθνος καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ὄχι μόνον παράγων πολύτιμος καὶ σοφὸς οἰκονομολόγος, ἀλλὰ ἠθικὸν κεφάλαιον, ἀπὸ τὰ σπάνια.

Χρυσόστομος Φλωρίνης! Ὁ κληρικὸς μὲ τὴν Διανγεστατίην Διάνοιαν καὶ τὴν ἀκατανίκητον θέλησιν. Ὁ κληρικὸς, πρὸ παντός, μὲ τὴν βαθύειαν

καὶ ζῶσαν πίστιν. Ποτὲ δὲν ἠρνήθη τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν μάχην δσάκις τοῦ ἐπεβλήθησαν. Τετράκις ἀντεμετώπισε τὴν φορικὴν τῆς ἐξορίας καὶ οὐδέποτε ἐσκέφθη νὰ φιμώσῃ τὴν συνείδησίν του διὰ νὰ ἐξασφα-

λίση ἤρεμον καὶ ἀδιτάρακτον διαβίωσιν. Συνεικινήθη ἀπὸ τοὺς ἀγῶνας καὶ τὴν μάχην, ἐνὸς ἀνωνύμου πλήθους καὶ προσετέθη εὐχαρίστως εἰς αὐτό, θυσιάσας χάριν τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ κοινωνικὴν θέσιν ὀλικᾶς ἀμοιβᾶς, συγγενικοῦς δεσμοῦς, ἀνέσιν καὶ πρὸ παντός τὴν ἐπίζηλον ἀξιοπρέπειαν τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος.

Ἐνῷ δὲ ἡ θυσία καὶ ἡ Συγκατάβασίς του αὐτῇ θὰ ἔπρεπε νὰ ἐξασφαλίσουν δικαίωμα, χάριν τοῦ ἀγῶνος, ἐν τούτοις ὁ Ἅγιος Γέροντων μόνον ὑποχρεώσεις καὶ καθήκοντα γνωρίζει.

Χρυσόστομος Φλωρίνης! Μορφὴ εὐγενεστάτη. Χαρακτὴρ σταθερὸς καὶ ἀκέραιος. Ἐτοποθέτησε τὸ ζήτημά μας κατὰ τρόπον ἀκριβῆ, μέσα εἰς τὰ πλαίσια μιᾶς εὐρύτητος ἀγωνιστικῆς. Διευρύνω-

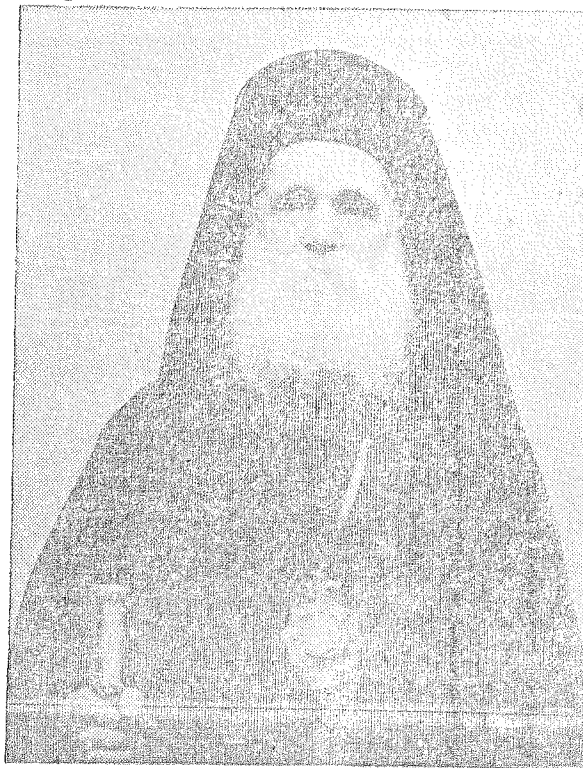
σε τὸ «Πιστεύω» τῆς κινήσεώς μας καὶ δὲν ἠἀπέστη ἐξ αὐτοῦ οὔτε κατὰ μίαν γραμμὴν.

Πρὸς παντὸς δέ, ἐνῷ ἐπέδειξε πνεῦμα κατανόησεως καὶ ἐφάνη πρόθυμος τὰ συζητήσῃ μίαν λύσιν χωρὶς νὰ ζημιώσῃ τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸ ὁποῖον τόσον ὑγιῶς ἀποκνέει, δὲν ἠνέχθη οὐδεμίαν συζήτησιν ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀπειλῆς καὶ τοῦ διωγμοῦ. Ψυχὴ φιλελευθέρου καὶ ἀξιοπρεπῆς! Τὸ μέτρον τοῦ ἀνδρισμοῦ ἐνὸς Ἡγέτου εἶναι ἡ κατονόησις τῶν συνθηκῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ σταθερότης, ὅταν ὁ ἄλλος ἀπειλῇ. Καὶ αὐτὸ ἐπέδειξε.

Καὶ ὅταν ἔμεινε μόνος, οὐδέποτε ἐσκέφθη νὰ συζητήσῃ. Φιλοδοξία του ὑπῆρξε ἡ ἐλευθέρου καὶ γόνιμος συζήτησις, ἡ ψυχρὰ ἀντιμετώπισις τῶν γεγονότων, ὄχι ὅμως καὶ ἡ περιδεὴς συνθηκολόγησις μὲ τοὺς ἰσχυροὺς τῆς ἡμέρας.

* *

Αὗται αἱ σκέψεις μᾶς συνοδεύουν κατὰ τὴν ἐπί-

Τὸν συνοδεύουν αἱ εὐχαὶ ἐνὸς ἀγωνιζομένου καὶ ἀγωνιῶντος λαοῦ.

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΑΙ ΜΕΓΑΛΑΙ ΣΤΙΓΜΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ

Εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ἀγῶνων μεταξὺ Ὁρθοδοξίας καὶ Παπισμοῦ ὑπάρχει ἓνας σταθμὸς εἰς τὸν ὁποῖον ἀποκαλύπτονται εἰς ὅλην τὴν γυμνότητά αὐτὴν κατακτητικαὶ καὶ ὑποδουλωτικαὶ προσπάθειαι τοῦ Πάπα εἰς βάρος τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὁ σταθμὸς αὐτὸς εἶναι τὸ 1204. Τὸ ἔτος αὐτὸ οἱ σταυροφόροι τῆς δύσεως ποὺ εἶχον ἐκκινήσῃ μὲ κατεύθυνσιν τοὺς Ἁγίους τόπους, καταλαμβάνουν καὶ λεηλατοῦν τὴν πόλιν τῶν αὐτοκρατόρων καὶ τῶν πατριαρχῶν, τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Ὁ Πάπας τῶν ἡμερῶν ἐκείνων, Ἰννοκέντιος δ' Γ', ἀναφέρει ὅτι διεπράχθησαν ὄργανα ἀπὸ τοὺς σταυροφόρους οἵτινες δὲν ἐσεβάσθησαν οὔτε τὰ ἅδυνα τῶν Ναῶν καὶ τὰ ἀφιερώματα τῶν Ἀγίων.

Διὰ τὸ οἱ σταυροφόροι κατέλαβον τὴν Κωνσταντινούπολιν ἀντὶ νὰ κατευθύνθωσι, πρὸς τοὺς Ἁγίους Τόπους καὶ νὰ ἀγωνισθῶν ἐναντίον τῶν Μουσουλμάνων; Ἡτο ἄραγε τὸ τοιοῦτον σύμπαισις ἢ προμελέτη; Ἡ πρώτη ἐκδοχὴ πρὸς νὰ ἀποκλεισθῇ. Οἱ Λατῖνοι φαίνεται ὅτι εἶχον ἐπεξηργασμένον σχέδιον καταλήψεως τοῦ Βυζαντίου διὰ νὰ καρποθῶν ἀπ' ἐνὸς τὰ τεράστια οἰκονομικὰ ὠφέλη τῆς Αὐτοκρατορίας ἀπ' ἐτέρου νὰ ἐπιτύχουν ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς καὶ διὰ τῆς βίας τὴν ὑποταγὴν τῆς ὀρθοδοξίας εἰς τὸν Παπισμὸν. Ἔτσι οἱ σταυροφόροι τοῦ 1204 πολιορκήσαντες καὶ καταλαβόντες τὴν βασιλίδαν τῶν πόλεων, ἐπέδοθον εἰς φρικτὰς λεηλασίας, πυρπολήσεις καὶ βιασμούς, ὥστε νὰ ἀναγκάσουν καὶ αὐτὸν τὸν Ἰννοκέντιον τὸν Γ', νὰ γράψῃ ἐναντίον των καυστικὰς ἐπιτιμήσεις. Τὸ τι ἐπηκολούθησε μετὰ τὴν κατάληψιν καὶ πῶς οἱ Φράγκοι ἐσκύλευσαν τὸ σῶμα τῆς Χριστιανικῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Βυζαντίου, δὲν εἶναι τῆς παρουσίας ὥρας νὰ ἐξετίσωμεν.

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ θὰ ἀναφέρωμεν τὰς προσπαθείας τῆς Λατικῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν νὰ ὑποτάξῃ τὴν Ὁρθοδοξίαν, καὶ τὰς δύο σημαντικώτερας πρὸς τοῦτο ἀποπειράς. Δέκα ἔτη μετὰ τὴν πτώσιν τῆς Κων(σταντι)πόλεως (1214) διεξάγονται διαπραγματεύσεις ἐν αὐτῇ, μεταξὺ τοῦ Καρδινάλιου Πελαγίου ἀντιπροσώπου τοῦ Πάπα, καὶ τοῦ Μητροπολίτου Ἐφέσου Νικολάου τοῦ Μεσαρίτου. Σκοπὸς τῶν διαπραγματεύσεων αὐτῶν ἦτο ἡ ὑπαγωγή τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τὴν πνευμα-

τικὴν ἐπικυριαρχίαν τοῦ καθολικισμοῦ, καὶ ἡ ἀνακλήρως τοῦ Πάπα ὡς ἀνωτάτου ἀρχηγοῦ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ὡς εἶχεν τοῦτο προαποφασίσαι ἡ σύνοδος τοῦ Λατερανοῦ. Χρονικὸν τῆς ἐποχῆς ἀναφέρει, ὅτι εἰς τὰς συζητήσεις αὐτὰς ἀπεδείχθη τὸ χάσμα ποὺ ἐχώριζε τὰς δύο θρησκείας καὶ τὰς δύο φυλάς, αἵτινες ἐτήρουν στάσιν ἐχθρότητος καὶ δυσπιστίας ἐναντι ἀλλήλων.

Αἱ διαπραγματεύσεις αὗται εἰς οὐδὲν κατέληξαν παρ' ὅλον ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους τῆς Νικαίας σφοδρῶς ἐπεθύμει νὰ δόσῃ εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ἀνακτήσεως τῆς Κων(σταντι)πόλεως τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἡ μεγαλυτέρα ὁμως ἀπόπειρα διὰ τὴν ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν ὑπὸ τὸ σκήπτρον τοῦ Πάπα ἔγινε τὸ 1253—1254. Μεγάλῃ ἀντιπροσωπείᾳ ἀποτελουμένη ἀπὸ ἐκκλησιαστικὰς καὶ πολιτικὰς προσώπων, μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ μητροπολίται Κυζίκου Σάρδεων, ὁ ἡγούμενος τῆς ἐν Ὁξείᾳ Μονῆς Ἀρσένιος ὁ Αὐτωριανὸς ὁ μετέπειτα Πατριάρχης, ὁ Κόμης Ἀγγελος καὶ ὁ μέγας δειρμηνεὺς Θεοφύλακτος ἐφθάσαν περὶ τὸ τέλος τοῦ 1253 εἰς τὴν Ρώμην κομίζοντες ἐδρυτάτας προτάσεις καὶ παραχωρήσεις. Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Νικαίας, ὅστις αὐτὴν τὴν φορὰν ἦτο ὁ Ἰωάννης ὁ Βατάτζης, ἀνεγνώριζε τὴν ἐπεροχὴν καὶ τὰ πρωτεῖα τῆς Ἀγίας Ἐδρας ὡς καὶ τὰς ἀποφάσεις τοῦ Πάπα ὅσους αὐταὶ δὲν ἀντετίθεντο εἰς τοὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας. Μὲ αὐτὸ τὸ πνεῦμα προέβαινε καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας παραχωρήσεις αἵτινες ἰσοδυναμοῦν μὲ ὁλοκληρωτικὴν ἀπεμπόλησιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἀντ' αὐτῶν ἐξήτει νὰ τοῦ ἀποδοθῇ ἡ Κων(σταντι)πολις, νὰ ἀποκατασταθῇ εἰς τὰ δικαιώματά του τὸ Πατριαρχεῖον, νὰ ἀπομακρυνθῇ ὁ Λατίνος Αὐτοκράτωρ καθὼς καὶ ὁ Λατινικὸς κληρὸς.

Τώρα τί εἶδους ἀνεξαρτησία θὰ ἦσαν αὐτὴ ἀποῦ ἐλίκως μὲν θὰ ἦσαν ἄρχοντες πνευματικῶς ὁμοῦ ἄρχόμενοι, μόνον οἱ ἀσυνείδητοι, φιλόδοξοι καὶ τυχοδιώκται αὐτοκράτορες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐνενόουν. Αἱ παραχωρήσεις τοῦ 1253 ἦτο πρωτοφανεῖς εἰς δουλικότητα ἐναντι τῶν καθολικῶν. Ὁ Πάπας Ἰννοκέντιος δ' Δ' δὲν ἐπεθύμει ἄλλο τί. Ἐπὶ τέλους τὰ σχέδια τῶν Παποκαισάρων ἐφαίνοντο πραγματοποιούμενα. Ἀμέσως ἐδέχθη νὰ παρέμβῃ εἰς τὸν λατίνον βασιλεῖα τῆς Κων(σταντι)πόλεως Βαλδουίνον διὰ νὰ ἀρχίσῃ ἐφαρμοζόμενον τὸ συμφωνηθὲν σχέδιον.

Τι ἦτο ὁμως ἐκεῖνο ποὺ ἔσωσε τὴν Ὁρθοδοξίαν κατ' ἐκείνας τὰς στιγμὰς; Μία ἀπροσδόκητος λύσις ποὺ μόνον ἡ θεία πρόνοια θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιβάλῃ. Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Νικαίας Ἰωάννης ὁ Βατάτζης καὶ ὁ Πάπας Ἰννοκέντιος δ' Δ' πρωτεργάται τῶν συνεννοήσεων ἐκείνων, ἀπέθανον τὸ ἔτος αὐτό. Ὁ μὲν πρῶτος τὴν τρίτην Νοεμβρίου ὁ δὲ δευτερός τὴν ἑβδόμην Δεκεμβρίου τοῦ 1254.

Ἡ Ὁρθοδοξία ἐσώθη.

Εὐχαί

Τὴν 26ην Ὀκτωβρίου κατὰ τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τῆς θυγατρὸς τοῦ ἀντιπροέδρου τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. κ. Δ. Δαμάσκου δ. Ἀναστασίας Δαμάσκου, μετὰ τοῦ κ. Ἀθανασίου Καραχάλιου. Εὐχόμεθα βίον κατὰ Χριστὸν εὐτυχῆ.

σπεφίν μας πλησίον τοῦ Σεβασμοῦ μας Ἠγέτου, ἐκ τῆς καρδίας μας δὲ διάπυρος πρὸς τὸν Ὑψιστον καὶ ἄκρον Ἀρχιερεῖα Ἰησοῦν ἀνέροχεται ἡ εὐχὴ «Κύριε χάριζε εἰς τὸ ποίμνιόν Σου ἐπὶ μήκτον τὴν ἀνεκτίμητον αὐτὴν καὶ Γλυκντάτην Μορφήν, διὰ νὰ παρηγορῇ, κατευθύνῃ καὶ ἐμπνέῃ τοὺς ταπεινοὺς Σου ἀγωνιστάς».

* * *

Ἰδοὺ λοιπὸν διὰ τί διαυγάζεται ὁ δόξων μας. Διότι ἡ παρουσία καὶ αἱ ἀρχαὶ τοῦ Σεβασμωτάτου Ἠγέτου μας ἀποτελοῦν τὸ ἀρραγὲς θεμέλιον καὶ τῆς πλέον τολμηρᾶς ἐλπίδος διὰ τὴν αἰσίαν ἔκβασιν τοῦ ἀγῶνος μας.

«ΚΑΙ ΤΙΣ ΕΣΤΙ ΜΟΥ ΠΛΗΣΙΟΝ»,

Μίαν θανμασίαν μονομαχία μεταξὺ τοῦ Αυτρω-
τοῦ καὶ τοῦ Νομικοῦ περιγράφει ὁ Εὐαγγελιστὴς Λου-
κᾶς. Μονομαχία, ἡ ὁποία διατηρεῖ καθ' ὅλην τὴν
διάρκειάν της τὸ ἐξαί-
σιον μεγαλεῖον ἐνὸς ἱ-
σχυροῦ ἀγώνος. Ὁ Αυ-
τρωτὴς εἶναι αὐτὴ αὐτὴ
ἡ Σοφία τοῦ Θεοῦ, πε-
ριβεβλημένη τὴν ἀπλό-
τητα· ὁ Νομικὸς εἶναι
ἡ ἐνσάρκωσις τῆς ἐκ τῆς
γνώσεως ἐπάρασης· εἶ-
ναι ὁ ἄνθρωπος, ὅστις
δὲν ἀναγνωρίζει οὐδε
μίαν ἄλλην πηγὴν σο-
φίας ἐκτὸς τῶν ἀνθρω-
πίνων συλλογισμῶν καὶ
σκέψεων· εἶναι ὁ ἄν-
θρωπος, ὅστις ἐμπι-
στεύεται εἰς τὸ κάλλος
καὶ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν
τῆς ἐκφράσεως τῶν δια-
νοημάτων του.

Τὸ Μεγαλεῖον λοι-
πὸν τῆς ἀπλότητος συγ-
κροῦνται μὲ τὴν θρα-
σύτητα τῆς ψευδανύ-
μου γνώσεως. Νικᾷται,
συντριβεται ὁ Νομικὸς!
Ἡ Διαλεκτικὴ τοῦ Αυ-
τρωτοῦ ἀνατρέπει τὴν
Σοφιστείαν τοῦ Νομι-
κοῦ. Ἡ Θεοῦ Σοφία
ἐκηρυττει τὸ ἀνθρώ-
πινον θράσος. «Ὁρθῶς
ἀπεκρίθης, τοῦτο ποιεῖ
καὶ ζήσῃ», ἰδοὺ ἡ σύ-
στασις τοῦ Σωτῆρος.

Ἄλλ' ὁ Νομικὸς ὁ-
μως καταβάλλει καὶ τὴν
τελευταίαν προσπάθει-
αν. Δὲν ἀνέχεται ὁ ἐ-
γωϊσμός του, νὰ συν-
τριβῇ τόσον ἀδόξως ἐνώπιον τοῦ πλήθους. Τί λοι-
πὸν ὁ ἐκ τῆς Ναζαρέτ ξυλουργὸς ὁ «γράφματα μὴ
μεμαθηκὸς» θὰ κατέβαλλε αὐτόν, ὅστις ἐγινώριζε
τὸν Νόμον καὶ τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων;
Ἀρπάζει λοιπὸν καὶ τὸ τελευταῖον ἐπιχείρημα καὶ
τὸ ἐκτοξεύει. «Καὶ τίς ἐστὶν μου πλησίον;» Α! εἶ-
ναι βέβαιος διὰ τὴν νίκην του! Ἐφερε σὲ δίλημμα
τὸν ἀντίπαλόν του! Διέκρινε ἴσως μεταξὺ τῶν πε-
ριέργων ἀκροατῶν καὶ τὸν πανταχοῦ παρόντα Ρω-
μαῖον στρατιώτην, καὶ ἐσκέφθη: Ἐὰν χαρακτηρίσῃ
ὡς «πλησίον», πρὸς τὸν ὁποῖον ἀνῆκε ἀγάπη, τὸν
Ρωμαῖον στρατιώτην ἔρχεται εἰς ἀντίθεσιν μὲ τὸν
πατριωτισμὸν τοῦ Ἑβραϊκοῦ πλήθους· ἐὰν πάλιν
ἀρνηθῇ τὸν χαρακτηρισμὸν αὐτόν, τότε ἐκτίθεται εἰς
τὴν ρωμαϊκὴν ἐπαγρύπνησιν, ἡ ὁποία βῆμα πρὸς
βῆμα ἤλεγχε καὶ παρηκολούθει τὰς Μεσσιανικὰς κη-
νήσεις τῶν ὑποδούλων Ἑβραίων «Καὶ τίς ἐστὶν μου

πλησίον;» Ἡ ἐρώτησις αὐτὴ διεγείρει τὴν περιέρ-
γειαν τοῦ πλήθους, συγκρατεῖ τὰς ἀναπνοὰς των.
Ἡ ἐρώτησις αὐτὴ ἀνεξαρτήτως τῆς σκοπιμότητος, ἐ-

ξέφραξε καὶ μίαν ἀπορί-
αν. Ἐπὶ τέλους ὁ Μωσα-
ϊκὸς νόμος, παρ' ὅλην τὴν
σχολαστικὴν λεπτολογί-
αν του, δὲν ἀποσαφη-
νίζει τὸν ὅρον αὐτόν!
Ἀναμένουν λοιπὸν ὁ-
λοι μὲ ἀγωνίαν τὴν ἀ-
πάντησιν εἰς τὸ ἐρώτη-
μα «Καὶ τίς ἐστὶ μου
πλησίον;»

Ἡ Θεοῦ Σοφία ὁμι-
λεῖ, μὲ τρόπον πρωτό-
τυπον. Ἀναφέρεται κατ'
εὐθείαν εἰς τὴν ζωὴν
μὲ τὰς πολυσχιδεῖς καὶ
πολυπλόκους λεπτομε-
ρείας της καὶ ἀνασύρει
μίαν δραματικὴν περὶ-
πτωσιν, οὐχὶ σπανίαν ἢ
ἀπίθανον, ἀλλὰ συχνό-
τάτην. Ἐξιστορεῖ μίαν
θλίβεράν περιπέτειαν ἐ-
νὸς ἀνθρώπου, ὅστις ἐ-
ξέρχεται τῆς περιπε-
τείας αὐτῆς αἰμόφυρτος
καὶ μεμολωποισμένος.
Μόλις ζῇ! Ἡ μάλλον
ἀρχίζει νὰ πεθάνῃ «Ἡ-
μιθανῇ» τὸν χαρακτηρι-
ζεῖ ὁ Εὐαγγελιστὴς Λου-
κᾶς Καὶ ὁ «ἡμιθανὴς»
αὐτός, ὅστις παλαίει
μεταξὺ ἐλπίδος καὶ ἀ-
γωνίας νοσταλγεῖ ἕναν
Σωτῆρα, ἕναν ἄνθρω-
πον νὰ διαθέτῃ συμπό-
νοια διὰ τὸν τραυματίαν
αὐτόν τῆς ζωῆς. Ποῦ
ὅμως νὰ φανῇ εἰς τὸ ἐ-

ρημον αὐτὸ μέρος; Ἄλλ' ἰδοὺ! τὴν ἀγρίαν ἡσυχίαν
τοῦ δάσους, διακόπτουν μερικοὶ βηματισμοί. Εἶναι
ἕνας ἱερεὺς! Ἡ ἐλπίς κατακλύζει τὸν τραυματίαν.
Εἶναι ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ καὶ δὲν μπορεῖ παρὰ
νὰ ἐκτελέσῃ τὸ καθήκον του! Ματαίως ὅμως ἐλπί-
ζει. Ἀντιπαρέρχεται ταχέως ὁ ἱερεὺς, χωρὶς νὰ οἴξῃ
οὔτε ἕνα βλέμμα οἴκτου. Αὐξάνει ἡ ἀγωνία καὶ ἡ
ἀπογοήτευσίς τοῦ τραυματίου! Πλησιάζει ταχέως
πρὸς τὸν θάνατον. Ρίπτει τὰ τελευταῖα ἀποχαιρετη-
στήρια βλέμματα ἐπὶ τῆς ζωῆς. Μετ' ὀλίγον τὴν ἐ-
πιθανάτιον γαλήνην διακόπτουν ἄλλοι βηματισμοί.
Εἶναι τοῦ Λευῖτου. Τὸ πονεμένον βλέμμα του δια-
σταυροῦται μὲ τὸ βλέμμα τοῦ ταξειδιώτου. Τὸ πο-
νεμένον βλέμμα ἐπιζητεῖ σωτηρίαν! Τὸ βλέμμα τοῦ
ταξειδιώτου ἀποστρέφεται ἀπὸ τὸ θέαμα τοῦ καθή-
κοντος. Ἀνατριχιάζει ὁ Λευῖτης στὴ σκέψι, ὅτι

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, Νομικὸς τις προσῆλθε τῷ
Ἰησοῦ, πειράζων αὐτόν, καὶ λέγων· Διδάσκαλε τι
ποιήσας ζῶν οἰώνιον κληρονομήσω; Ὁ δὲ εἶπε
πρὸς αὐτόν· Ἐν τῷ νόμῳ τί γέγραπται; πῶς ἀνα-
γινώσκεις; Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· Ἀγαπήσεις
Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου,
καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύ-
ος σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου· καὶ τὸν πλη-
σίον σου ὡς σεαυτόν, Εἶπε δὲ αὐτῷ· Ὁρθῶς ἀπε-
κρίθης· τοῦτο ποιεῖ, καὶ ζήσῃ. Ὁ δὲ, θέλων δι-
καιῶν ἑαυτόν, εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν· Καὶ τίς
ἐστὶ μου πλησίον; Ἐπολαβὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν·
Ἀνθρώπος τις κατέβαινεν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς
Ἱεριχῶν, καὶ ληστὰς περιέπεσεν, οἱ καὶ ἐκτύσαν-
τες αὐτόν, καὶ πληγὰς ἐπιθέσαντες, ἀπῆλθον, ἀ-
φέντες ἡμιθανῆ τυγχάνοντα. Κατὰ συγκυρίαν δὲ
ἱερεὺς τις κατέβαινεν ἐν τῇ ὁδῷ ἐκείνῃ, καὶ ἰδὼν
αὐτὸν ἀντιπαρήλθεν. Ὁμοίως δὲ καὶ Λευῖτης γε-
νόμενος κατὰ τὸν τόπον, ἐλθὼν καὶ ἰδὼν, ἀν-
τιπαρήλθε. Σαμαρεῖτης δὲ τις ὁδεύων, ἦλθε κατ'
αὐτόν, καὶ ἰδὼν αὐτόν, ἐπιπλαγχνίσθη· καὶ προ-
σελθὼν κατέδρασε τὰ τραύματα αὐτοῦ, ἐπιχέων
έλαιον καὶ οἶνον· ἐπιβιβάσας δὲ αὐτόν ἐπὶ τὸ ἴδιον
κτῆνος, ἤγαγεν αὐτόν εἰς πανδοχεῖον, καὶ ἐπιμε-
λήθη αὐτοῦ. Καὶ ἐπὶ τὴν αἴριον ἐξελθὼν, ἐμβα-
λὼν δύο δηνάρια ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ, καὶ εἶπεν
αὐτῷ· Ἐπιμελήθητι αὐτοῦ· καὶ ἐν, ἂν προσδαπα-
νῶμαι, ἐγὼ ἐν τῷ ἐπανέρχεσθαι με ὑποδώσω σοι.
Τίς οὖν τούτων τῶν τριῶν δοκεῖ σοι πλησίον γε-
γενῆναι τοῦ ἐμπεδόντος εἰς τοὺς ληστὰς; Ὁ δὲ
εἶπεν· Ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ' αὐτοῦ. Εἶπεν οὖν
αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Πορεύου, καὶ οὕτως ποιεῖς ὁμοίως.

μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν ἐκεῖ πλησίον οἱ λησταί. Καὶ φεύγει, φεύγει, φεύγει...

Ψεύδονται λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι. Καὶ ἡ ἰδιότης των δὲν αὐξάνει τὸν ἀθροισμὸν των. Ἰσρεὺς καὶ Λευΐτης, ἄνθρωποι τοῦ Ναοῦ καὶ ὅμως ἀντιπαρῆλθον. Ἡ μοναξιά αὐτῇ καὶ ἡ ἐγκατάλειψις ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, τὸν κάνει τὰ ποῦν περισσότερον. Βλέπει τὸν θάνατον νὰ τὸν θωπεύῃ μετὰ τὴν παγερὰν ἐκείνην ψυχρότητά του, χωρὶς νὰ δύναται νὰ τὸν ἀποκρούσῃ. Ἀφίνει τὸ κεφάλι του νὰ γείρῃ καὶ κλείῃ τοὺς ὀφθαλμούς του, διὰ νὰ μὴ ἴδῃ τὸ πρὶν δέμα. Μέσα εἰς τὴν βαθυτάτην αὐτὴν νύκτιν ξεχωρίζει μερικά βήματα πάλιν. Ἡ προηγουμένη πείρα τὸν ἀπόπλισε ἀπὸ κάθε ἐλπίδα καὶ ἔτσι δὲν κατευθύνει τὸ βλέμμα του πουνθενά... Αἰσθάνεται κάποιον νὰ τὸν θωπεύῃ! Τί λοιπὸν ὑπάρχουν ἄνθρωποι; Ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμούς του ἀπὸ περιέργειαν. Ἀλλ' ὁποῖα φρίκη! Ρῖγος διέρχεται τὰ τραυματισμένα μέλη του! Εἶναι ἐχθρός του! Εἶναι ἐκεῖνος, ποὺ εὐχεται τὸν θάνατον καὶ τὴν καταστροφὴν του! «Εἶναι ὁ Σαμαρεΐτης! οὐ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρεΐταις». Καὶ ὅμως αὐτὸς ὁ ἐχθρός του, τοῦ παρέχει ὑστάτην βοήθειαν. Ἐπιδεικνύει ὅλην τὴν στοργὴν «Καὶ ἰδὼν αὐτὸν εὐσπλαγχνίσθη». Ὑποβάλλεται εἰς θυσίαν. Θυσιάζει τὸν χρόνον του, τὴν ἀνείαν του, τὰ ἐφόδιά του «ἐπιχέει ἐπ' αὐτὸν ἔλαιον καὶ οἶνον». Τὸν ἀναβιβάζει ἐπὶ τὸ «ἴδιον κτῆνος». Τὸν ὁδηγεῖ εἰς τὸ πανδοχεῖον παρακαλεῖ τὸν πανδοχέα νὰ ἐπιμεληθῇ. Καταβάλλει διὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν δύο δηνάρια.

Ἐξεπλάγῃ ὁ Ἱεροσολυμίτης, ἀπὸ τὴν θυσίαν αὐτὴν...

Ἴδου ὁ πλησίον!

Μετὰ τὴν ὁραίαν αὐτὴν παραβολὴν ὁ Σωτὴρ μας προβάλλει τὸ αἰώνιον πρότυπον τοῦ τελείου ἀνθρώπου τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ εἶναι ξένος εἰς τὰς μικρότητας καὶ τὰ πάθη τῆς ζωῆς. Τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ δὲν ἐπηρεάζεται ἀπὸ θρησκευτικὰς ἢ ἐθνικὰς διακρίσεις, ἀλλὰ ἀγαπᾷ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ὁ τέλειος χριστιανός, ποὺ ὑποτάσσει τὰ μίσῃ εἰς τὸ ὑπέρτατον καθήκον τῆς ἀγάπης.

Εἰς τί ὠφέλησε τὸν ἱσρεά τὸ ἀξίωμα του; εἰς τί ὠφέλησε τὸν Λευΐτην ἡ ἰδιότης του; Ἀντιπαρῆλθον πρὸ τοῦ καθήκοντος καὶ τοῦ ἀγωνιῶντος συνανθρώπου των. Δι' αὐτὸ καὶ ὁ Σωτὴρ τοὺς ὀρῖται εἰς τὴν δημοσίαν περιφρόνησιν.

Ὁ Καλὸς Σαμαρεΐτης ὅμως αἰσθάνεται ἰσχυρὸν τὸ πρὸς τὸν πλησίον καθήκον. Ἀγαπᾷ μέχρις αὐτοθυσίας. Τί ἄλλο ἔκαμε καὶ ὁ Σωτὴρ μας, παρὰ νὰ ἀνεχθῇ διὰ τὴν ἀγάπην μας θάνατον Σταυρὸν;

Ἀγαπητοὶ ἀναγνώσταί,

«Τίς ἐστὶ μου πλησίον;» Ἠρώτησε ὁ Νομικός. Καὶ ὁ Σωτὴρ ἀπήντησε διὰ τοῦ Στόματος τοῦ Νομικοῦ «ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος». Ὁ καλὸς Σαμαρεΐτης πρέπει νὰ εἶναι δι' ἡμᾶς ἰδανικόν. Ἡ βαθύτερα οὐσία τοῦ χριστιανισμοῦ εἶναι ἡ ἀγάπη. Ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ αὕτη κατὰ τρόπον ἀδιάκριτον, τότε ἀσφαλῶς οὐδὲν ὠφελεῖ. Ἡ ἀγάπη αὕτη πατρίδα ἔχει τὸν οὐρανὸν ἢ μάλλον τὴν Καρδίαν τοῦ Σωτῆρος μας καὶ ἀγκαλιάζει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, χωρὶς νὰ ἐξετάζῃ οὔτε τὴν καταγωγὴν των, οὔτε τὴν θρησκείαν των οὔτε τίποτε. Ἐνὰ μόνον ἐξετάζει ὅτι κάθε ἄν-

ΟΙ ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ 1954

Ὡς καὶ προηγουμένως ἀνηγγείλαμεν, ἐκτυπῶνται οἱ ἡμεροδεῖκται τοῖχου καὶ τσέπης τοῦ προσεχοῦς ἔτους, ἀλλὰ μὲ πρωτότυπον Ἑκκλησιαστικὴν ὕλην ἀποτελοῦσαν ἐν συνεχεῖς καίμενον καὶ μίαν ὁλόκληρον Ὁρθόδοξον Χριστιανικὴν Κατήχησιν ἀπαραίτητον διὰ πᾶσαν χριστιανικὴν οἰκογένειαν.

Αἱ ἡμερομηνίαι κατὰ τὰ παλαιὰ καὶ νέον ἡμερολόγιον, τὸ Πασχάλιον, τὸ Κυριακοδόμιον, αἱ κινήται καὶ ἀκίνητοι ἑορταί, αἱ φάσεις τῆς σελήνης, ἡ μετατροπὴ τῶν κιλῶν εἰς ὀκάδας καὶ τανάπαλιν, τὰ εἰς θρησκευτικὸν ζήτημα ἀναφερόμενα Γραφικὰ καὶ Πατερικὰ ζητή, καὶ τὰ τόσα ἄλλα χρήσιμα περιεχόμενα ἀφοτέρων τῶν ἡμεροδεικτῶν, παρέχουσιν εἰς ἡμᾶς τὸ δικαίωμα ἵνα εἰπώμεν μετὰ πεποιθήσεως, ὅτι πρῶτην φορὰν παρουσιάζονται τοιοῦτοι ἡμεροδεῖκται, καὶ τοῦτοι ἕνεκα ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ προμηθευθῇ ἐξ αὐτῶν ἕκαστος τῶν χριστιανῶν διατηρῶν μετὰ προσοχῆς τὰ φύλλα δυνάμενα ἵνα χρησιμεύσωσι καὶ ὡς αἰώνιον ἡμερολόγιον. Τιμὴ ἡμεροδεικτῶν: Τοῖχου δρχ. 5.000, τσέπης 2.000.

Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου τῶν Γ.Ο.Χ.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΕΚ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ

ΧΑΛΚΙΣ (τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας). Μὲ ἐξαιρετικὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ ἀξιεπαινον σοβαρότητα διανεργήθησαν πρὸ ἡμερῶν εἰς τὸ παρόρημα τῆς πόλεως μας ἀρχαιρεσίαι διὰ τὴν ἀνάδειξιν νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου. Τὸ νέον Διοικητικὸν Συμβούλιον ἀπετελέσθη ἐκ τῶν ἑξῆς:

1) Φούντα Ἰωάννη, 2) Καντιούρου Ἀλεξάνδρου, 3) Παπαδοπουλοῦ Σοφianoῦ, 4) Ἀθανασίου Εὐθύμιου, 5) Στάμου Λάμπρου, 6) Σιαξαιπάνη Ἰωάννη, 7) Βασιλείου Βασίλειου, 8) Σταμελάου Ἰωάννου, 9) Γεωργουδάκη Παντελῆ, 10) Μιχαὴλ Γεωργίου, 11) Στυλιανίδη Ξενοφάντος, 12) Πετρογιάννη Σπύρου. Ἐκ τῶν ὡς ἄνω ἐκλεγέντων ἀνεδείχθη τὸ κατωτέρω προεδρεῖον.

Πρόεδρος: Στάμου Λάμπρος, ἀντιπρόεδρος Γεωργουδάκης Παντελῆ, γραμματεὺς Σιαξαιπάνης Ἰωάννης, ταμίας Ἀθανασίου Εὐθύμιος. Ἡ ἐπαγγελματικὴ παλαιὰ συμβούλιον καὶ ἡ ἐκλογὴ νέων ἀδελφῶν ἀποδεικνύει τὸ ὁραῖον πνεῦμα ἀδελφικῆς συνεργασίας, ποὺ χαρακτηρίζει τὸ παρόρημα τῆς πόλεως μας, ὅπου ἔχον ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἐξαιρετικὸν ἱερέα Ἰωάννην Φράγγον, ἀγωνίζεται παρὰ τὸ πλεονὸν τῶν ἄλλων ἀδελφῶν παραρημάτων τὸν ὁραῖον ἀγῶνα.

Θρωπος εἶναι δημιούργημα τοῦ Θεοῦ καὶ ὀφείλει νὰ τὸν ἀγαπᾷ.

Διευθύνωντες συμφώνως τῇ Α.Ν. 1092/1938

Διευθυντής: Ἀγγελὸς Ἀντωνόπουλος

Γεώργιος 6. (πλ. Κάνιγγος) — Ἀθήναι

Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Γεώργιος Σαμαρῆνης

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ἡ ἡροστράτειος δόξα τοῦ Πατριάρχου

Ὁ Ἡροστράτος ἦτο ἕνας ἀγροίκος καὶ ἀπολίτιστος καταστροφὴς πού θά ἔμενεν ἀγνωστος εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ἐὰν δὲν κατέστρεφε διὰ τοῦ πυρὸς τὸν περικαλῆσαν τοῦ Ἐφρεσίου Ἀπόλλωνος. Ἐπεθύμησε νὰ διακωλύσῃ τὸ ὄνομα τοῦ εἰς τοῦ αἰῶνα ἔστω καὶ ἀρνητικῶς καὶ τὸ ἐπέτυχε. Ἐκτοτε ἡ φήμη του συνεδέθη μὲ τὴν πράξιν τῆς καταλύσεως καὶ τῆς καταστροφῆς κάθε ὑψηλοῦ καὶ ὀραίου.

Αὐτοῦμεθα πού κάμνομεν τὴν σύνδεσιν αὐτὴν τοῦ ἡροστράτειου πνεύματος καὶ τοῦ Πατριαρχικοῦ ἔργου. Τὰ γεγονότα ὅμως μαρτυροῦν ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ Πατριάρχης δὲν ἔκασσε τὸν ναὸν ψεύτικου Θεοῦ, τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀλλὰ ἐνέπρησε τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἰσοπέδωσε τὴν μεγαλοπρεπῆ αἰωνόβιον παράδοσιν τοῦ Πατριαρχείου.

Ἀπειρα τὰ σκανδάλια καὶ αἱ κακοποιήσεις τῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξεως. Ἀμέτρητοι αἱ προκλήσεις τῆς εὐσεβείας τοῦ λαοῦ καὶ ἀθεράπευτα ὀρθολογιστῆς καὶ ἀρνητῆς τῆς Ὁρθοδοξίας μας ὁ Πατριάρχης. Καθ' ἡμέραν καὶ κάθε ὥραν πλήττει ἀπὸ τὴν ὑψηλὴν θέσιν πού κατέχει τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Τροποποιεῖ τὰς τελετουργικὰς διατάξεις τῶν ἐκκλησιῶν, προκαλεῖ τὴν συντηρητικότητά τῶν πιστῶν μὲ προτεσταντικὸν φιλελευθερισμὸς, φωτογραφεῖται μὲ τὰς ἐμπροσώπους τῶν καλλιτεσίων καὶ γενικῶς φέρει ἀνω—κάτω τὴν ἰσορροπίαν αἰωνίων θεσμῶν.

Υπάρχει καιρὸς διὰ νὰ συνέλθῃ καὶ νὰ παύσῃ τὸ καταστροφικὸν τοῦ ἔργου, ἐὰν ὅμως συνεχίσῃ δὲν μποροῦμεν παρὰ νὰ τὸν προειδοποιήσωμεν ὅτι τὸ ὄνομά του θὰ παραμείνῃ εἰς τὴν ἱστορίαν ὡς Ἡροστράτος τοῦ χριστιανισμοῦ.

Σκανδάλων συνέχεια.

Περὶ τοῦ πνευματιστικοῦ βιβλίου τοῦ γνωστοῦ λατροῦ καὶ τῆς σκανδαλώδους συγχαρητηρίου ἐπιστολῆς τοῦ Πατριάρχου πρὸς αὐτὸν ἐγράψαμεν ἐν τῶν πρώτων.

Σήμερον ὅμως ὁ Θόρυβος περὶ τοῦ νέου αὐτοῦ πατριαρχικοῦ σκανδάλου ἐπολλαπλασιάσθη καὶ ἀπὸ παν τοῦ ὑπάρχοντος φωναὶ ἀποδοκιμασίας εἰς τὰς ὁποίας ὁ Παναγιώτατος κωφεύει ἐθελουσίως. Ἐφημερίδες διαμαρτυροῦνται, Ἐπίσκοποι ζητοῦν ἐξηγήσεις, ἐπιστολαὶ ἀποστέλλονται καὶ εἰς ὅλα αὐτὰ ἡ ἀπάντησις τοῦ Πατριάρχου εἶναι μία ἡ ἐνοχος σιωπὴ. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἐν λόγῳ βιβλίου ἀποθρασυνθεὶς μὲ τὰς εὐλογίας τοῦ Πατριάρχου ὥσπερ ἀνίκη περισεύερον τὸ «μπαράκι» τῶν πνευματιστικῶν ἀσυναρτησιῶν περιφέρει τὴν γνησιότητα τῶν θεωριῶν του ἐνδεδυμένην μὲ τὸ Πατριαρχικὸν πεπτάνειον καθὼς ὁ ὄνος τοῦ ἀρχαίου μύθου τὴν λεοντήν.

Ἡ ἑορτὴ τοῦ Διευθυντοῦ μας

Εἰς τὸν ἑορτάσαντα. Διτὴν μας κ. Ἀγγελον Ἀντωνόπουλον, εὐχόμεθα ὑγείαν καὶ πνευματικὴν εὐτυχίαν ἐπ' ἀγαθῷ τῆς οἰκογενείας του καὶ τῶν πνευματικῶν του ἀδελφῶν.

Τὸ προσωπικὸν τῆς Ἐφημερίδος

Ῥεπέροχον βιβλίον

Ὁ ἀγωνιστὴς Ἱεροκλήρυς Αὐγουστίνος Καντιώτης ἐξέδωκε ἓνα νέον καυστικὸν βιβλίον «τὰ Σημεῖα τῶν καιρῶν» πρόκειται περὶ ἐπιτυχίας ἐξαιρετικῆς. Ὁ οἰοσδήποτε Χριστιανὸς ἐπιθυμεῖ νὰ ἐνημερωθῇ ἐπὶ τῶν ἡθικοθρησκευτικῶν προβλημάτων τῆς ἐποχῆς μας, ὀφείλει νὰ τὸ προμηθευθῇ. Κανεὶς ἂς μὴ ἀμελήσῃ νὰ ἀποκτήσῃ τὰ «Σημεῖα τῶν καιρῶν».

Ἡ παγκόσμιος εἰρήνη

Κανεὶς δὲν ἀρνεῖται, ὅτι ἡ σημερινὴ εἰρήνη τοῦ κόσμου δὲν εἶναι ἀκριβῶς εἰρήνη. Εἶναι κάτι μεταξὺ πολέμου καὶ εἰρήνης. Οὔτε πτώσις οὔτε ἀνάστασις. Καὶ μοιροῦναι τὰ προβλήματα πού ἐγέννησαν τὸν Β' Παγκόσμιον πόλεμον δὲν ἐλύθησαν οὔτε ὅλα, οὔτε καθὼς ἔπρεπε, ἐν τούτοις οὐδεὶς οὐδέποτε πῶς ἓνας τρίτος παγκόσμιος πόλεμος εἶναι λύσις διὰ τὸ σημερινόν διεθνές ἀδιέξοδον.

Ἡ διατήρησις, ἡ ἐδραίωσις καὶ ὁλοκλήρωσις τοῦ κόσμου εἶναι καὶ θα παραμείνῃ τὸ μόνον κοινὸν ἐπιτακτικὸν καθήκον ὅλων τῶν ἀνθρώπων τῆς γῆς.

Ὁ Χριστιανισμὸς τοῦ ὁποίου ἡ θεοκρατικὴ ἀντίληψις τῆς ἱστορίας ποτὲ δὲν δικαίωσε τοὺς πολέμους ὡς τρόπον ἐπιλύσεως τῶν διεθνῶν διαφορῶν πιστεύει καὶ σήμερον ὅτι ὁ συντομότερος δρόμος πού ὀδηγεῖ εἰς τὴν ἄρσιν τῶν διαχωριστικῶν φραγμάτων εἶναι ἡ εἰρήνη. Ἀσφαλῶς εἰς τὴν εἰρήνῃ αὐτὴν δίδει ἓνα περιεχόμενον γόνιμον, ὥστε νὰ μπορῇ νὰ ἐπιβιώσῃ ὡς κατάστασις μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων.

Διότι μέσα εἰς μίαν εἰρήνῃ χριστιανικὴν θὰ ὑπάρχῃ ἡ ἀγάπη, ἡ ἀλληλεγγύη, ὁ ἀνθρωπισμὸς τὰ ὁποῖα θὰ τὴν καθιστοῦν βιώσιμον κατάστασιν. Μὲ αὐτὰς τὰς εἰρητικὰς ἀρχὰς θὰ ἐκλείψουν καὶ τὰ αἷτια τῶν πολέμων καὶ αἱ κοινωνικαὶ ἀντινομίαι πού ἀποτελοῦν τὴν σπέρνῃ τῶν κακῶν. Αἱ αὐτὲ καὶ ὁ κάθε Χριστιανὸς σήμερον παρακαλοῦνται ἀνήσυχος τὰς κρίσεις διεθνεῖς διακυμάνσεις, εὐχόμενος ὅπως ὁ Πανάγαθος Θεὸς φωτίσῃ τὴν ταλαιπωρημένην ἀνθρωπότητα μὲ τὸ ἱλαρὸν φῶς μιᾶς διαρκούς καὶ χριστιανικῆς εἰρήνης.

Ὁ ἔρανος διὰ τοὺς σεισμοπαθεῖς καὶ ἡ Σημασία του.

Οἱ καταβασανισμένοι Παλααιομερολογεῖται ποτὲ δὲν ἐλησμόνησαν τοὺς ἀδελφοὺς τῶν σεισμοπλήκτους καὶ ποτὲ δὲν ἔπαυσαν νὰ προνιῇζουν μέσα εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ψυχικοῦ μαρτυρίου τῶν, διὰ νὰ ἀμβλύουν τὴν τραγωδίαν τῶν ἀδελφῶν Ἑλλήνων. Ὁ ἔρανος πού ἐγίνε μὲ σύνθημα «βοηθήσατε τοὺς ἀδελφοὺς σεισμοπαθεῖς» ἀπέδειξε περιττῶς ὅτι ἡ ζωικότης, ἡ ἔθνη φιλοτιμία καὶ τὸ Χριστιανικὸν φρόνημα δὲν ἔλειψαν ἀπὸ τὴν ψυχὴν τῶν Παλααιομερολογεῖται.

Τίποτε δὲν κατάρθωσε νὰ ἐμαυρώσῃ τὴν στυλνότητα τοῦ ψυχικοῦ μετᾶλλου τῶν συσφιγμένων αὐτῶν Χριστιανῶν καὶ Ἑλλήνων ἐναντίον τῶν ὁποίων τόσον μελάνη ἐχύθη καὶ τόσα ψεύδη ἐχαλευθήσαν. 20 σχεδὸν ἑκατομμύρια ἀπέδωσε ὁ ἔρανος αὐτός. Ἐρανος πού ἀφ' ἑνὸς ἀνακουφίζει τὰ θύματα τῆς θεομηνίας καὶ ἀφ' ἑτέρου ἀποστομῶναι τοὺς μικροψύχους ἐχθροὺς μας. 20 ὁλόκληρα ἑκατομμύρια συλλεγέντα δραχμὴ πρὸς δραχμὴ ἀπὸ τὸ ὑστέρημα ὅλων ἀπὸ τὸ περίσσευμα ὅμως τῆς καρδίας τῶν. Ἀς ἀναλογισθῶν οἱ κοντόφθαλμοι κυβερνήται τοῦ περὶ αὐτοῦ λαοῦ πόση ζωικότης διὰ τὸ ἔθνος καταστρέφεται μὲ τὴν ἐκτόπισιν ἀπὸ τὴν δημοσίαν ζωὴν τῶν Παλααιομερολογεῖται. Ἀς ἀναλογισθῶν καὶ θὰ τρομάξουν ἀπὸ τὴν ἐτυμηγορίαν τῆς ἱστορίας πού θὰ εἴρῃ.

«... Μὲ οἶκτον»

Μόνος ἴσως μεταξὺ τῶν Μητροπολιτῶν πού λαμβάνουν τὴν «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας» ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αἰνίου κ. Γερμανὸς μᾶς ἐπέστρεψεν τὰ φύλλα τῆς ἐφημερίδος μας μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «ἐπιστρέφονται μὲ οἶκτον». Δὲν μᾶς ἀναφέρει ὅμως τὸ ἀντικείμενον τοῦ οἴκτου του, ἐὰν εἶναι ὁ ἴδιος ἡ ἡ πράξις του!